

ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ ВСЕОБХВАТНОТО ЗАЙЧЕ

Превод от руски: Лиляна Минкова, Миряна Башева, 1979

chitanka.info

— Ах, децата са моята слабост! — прошепна поетът, загледан мечтателно в огънчето на цигарата си. — Обичам децата с нежна майчинска любов... Аз трябва, аз съм длъжен да напиша незабавно детски стихове!... Да, деца, аз ви отдавам безсмъртното си име! Аз слагам в милите ви крачка пламъка на възвишеното си вдъхновение и сладкото бреме на дългогодишния си опит. Впрочем мисля, че стиховете за деца се заплащат твърде добре...

И поетът, чиято муза беше тази вечер особено благосклонна към него, написа следното стихотворение:

ЗАЙЧЕ

*Тръгнал зайо през гората,
полюса да стигне смята...*

— Стихотворенията за деца трябва да бъдат кратки и изразителни — заяви поетът.

— Но не чак толкова! — уплашиха се приятелите му.

— Не се тревожете — отговори хладно поетът. — За малък аванс те са достатъчно кратки и изразителни.

В издателство „Детски залъгалки“ много харесаха стиховете.

— Чудесни стихове — казаха на поета, — децата ще бъдат във възторг. Ето, заповядайте — ордер за касата.

— Ах, децата са моята слабост — отвърна поетът и пяха небрежно ордера в джобчето на жилетката си. — Честна дума — за тези палави дребосъчета аз съм готов да мина през огън и вода!

Но поетът не мина нито през огън, нито през вода, а вместо това се запъти към издателство „Неудържимият ловец“.

— Страстно обичам лова! — възкликна поетът, влизайки в кабинета на редактора. — Ето ви истински ловджийски стихове — кратки и изразителни.

Редакторът си сложи очилата и прочете плахо:

Тръгнал зайо през гората,

полюса да стигне смята...

— Хм... Да... Стиховете са интересни, но какво общо има тук всъщност ло...

— Ка-а-ак! Ами зайчето!

— Да, наистина, зайчето. Но...

— Какво „но“? Никакво „но“! Картина! Живопис! Платно!... Представете ли си — гора, гъста, тъмна гора... Ловец с високи ботуши, стиснал пушката в едната си ръка, кърши клони, за да си проправи път към заснежената поляна. Сняг. Синева. Тишина... В този миг на поляната изскача зайче. Диригите му се синят ясно върху пухкавия сняг. Ушите му са щръкнали. То цялото е движение, цялото — порив!... Ех, как да ви го обясня! Никой няма да ви продаде зайче като моето...

— Сняг... Дири... — прошепна редакторът. — Клоните пращят... Е, хубаво де. Ще купя зайчето... Вървете по-бързо да си вземете аванса.

В редакцията на списание „Гората — тя самата“ посрещнаха поета с ентузиазъм.

— Чудесно! Най-сетне и поетите се осъзнаха и се обърнаха с лице към горското стопанство! — каза радостно редакторът. — Е, хайде, покажете какво сте ни донесли. Аха!...

*Тръгнал зайо през гората,
полюса да стигне смята...*

— Хм... Това, разбира се, е много литературно, но няма нищо общо...

— Как да няма! Ами гората? Прочетете го още веднъж. Съвсем ясно е казано: „Тръгнал зайо *през гората*.“ Не през някаква си там нива или ливада, а именно *през гората*. А вие ми казвате, че нямало нищо общо.

— Прав сте, разбира се. Става дума и за гората. Само че не е наблегнато на проблема за опазването на горите...

— Но, скъпи мой, вникнете по-добре! Та през гората не подскача някакъв вонящ козел, ами зайче. Разбирате ли? Зайче-вредител...

— Ех, виж, ако е вредител... Но не става ясно защо зайчето е тръгнало към полюса.

— Много просто. Зайчето е направило пакост в гората, а после е поело към Северния полюс и ако ние не бдим зорко за опазването на горите, зайчето и там ще стори пакост. В тундрата например. От него всичко може да се очаква...

— Е виж, ако е за тундрата. Оставете ръкописа... Какво? Аванс ли? Може, може. За страстен поклонник на гората като вас — с най-голямо удоволствие.

В списание „Червен любител на Севера“ стиховете бяха приети моментално. И толкова убедено ги хвалиха, че на поета даже му стана неудобно. Помолиха го да пише по-често за Севера. Дадох му аванс.

Във „Вестник на южните покрайнини на Северния полюс“ — солиден географски ежеседмичник — „Зайчето“ направи такова потресаващо впечатление, че престарелият редактор припадна, а като се свести, каза на поета:

— Благодаря ви от името на всички честни любители на полюса. Дадох му голям аванс.

Малка спънка направиха само в редакцията на бюлетина „Не пропускай да се застраховаш“. Но веднага се изясни, че машинописката е сбъркала и вместо „полица“ е написала „полюса“ — и поетът, изпратен от сътрудниците на редакцията, се качи в колата и си замина за в къщи.

Поетът беше заслужил почивката си.

— Ах, деца, деца! — каза поетът, пълнейки чашата с шампанско. — Пия за вас, деца! Да сте живи и здрави, деца! А покрай вас все ще поминувам с божия помощ и аз...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.